

Tiberen. Ad den berømte, slangebugtede Kørevej naaede de op paa Janikulus med det vidunderlige Nedblik over Rom og det milevide Udsyn over Kampagnen til de lysende Albanerbjerger i det Fjerne.

Men nu var det Per, der var den veltalende. Nanny sad mest med bortvendt Ansigt og lod, som om hun hørte efter, hvad han forklarede hende om de Bygninger, hvis Spir og Kupler hævede sig højst over den gyldne Støvtaage, som hvilede over Byen. Den Uro, hun hele Tiden havde følt, begyndte heroppe i Ensomheden at gaa over til virkelig Frygt. Hver Gang han bare flyttede sig paa Sædet, foer det nervøst igennem hende. Og pludselig erklærede hun, at hun var træt og vilde hjem.

Per gav sig til at gøre Forestillinger, men hun var ubønhørlig. Hun forlangte bestemt, at Vognen skulde vende og køre hende hjem.

Udenfor Hotellets Port skiltes de.

Dyhring var forlængst kommen tilbage fra sin Konsulatsvisit. Han sad i Skjortæærmer ved et Bord og skrev. Nanny kunde, idet hun kom ind ad Døren, ikke se andet af ham end hans Nakkeskilning og den smalle Vesteryg, og det slog hende, hvor gammel, ja helt oldingeagtig tynd han tog sig ud, naar man saadan saae ham bagfra.

„Naa, er du der, min Ven!“ sagde han og nikkede til hende over Skuldren.

Hans rolige Tone irriterede hende. Hun svarede kort „Ja“, idet hun skilte sig af med sine Handsker og kastede dem ned i Sofaen.

„Hvorledes har du saa moret dig?“ spurgte han uforstyrrelig.

„Glimrende! Storartet! . . . Jeg var nær aldrig kommen hjem igen.“